

samme ærede Taler meente, at det vilde være det Heldigste, at man i Begyndelsen af Udfastets § 4 lod Ordene: „uden Berettigelse“ udgaae, for derigjennem ogsaa at kunne komme til at drage de examinerede Læger, som havde bevirket Skade, til Ansvar, da var dette derimod en Tanke, som jeg aldeles ikke kan gaae ind paa, og som jeg heller ikke troer vil vinde Anklang. Man har jo med Hensyn til Lægen den Garanti, som ligger i hans hele Uddannelse, i den af ham tagne Examen. Bestemmelserne i § 4 gaae naturligviis ikke ud paa at omtale det Tilfælde, hvor nogen med Villie og frit Forsæt gjør Skade. Jeg troer derfor, at det vil være aldeles urigtigt, om man vilde sætte de examinerede og autoriserede Læger i saa Henseende i Klasse med Kvalifikationslæger.

Rehmann: Jeg troer, at Discussionen staaer fare for at komme lidt paa Afveje. Jeg skjønner nemlig ikke rettere, end at den ærede Minister, som har forelagt nærværende Lovudkast, ikke til sammes Forsvar — jeg seer bort fra de Smaa bemærkninger, som han forbeholdt sig at tage under nærmere Overveielse — har anført Andet, end at han har havt store Betænkkeligheder ved at forelægge det, medens han med Hensyn til den Form, hvori det er forelagt, har fralagt sig alt personligt Ansvar. Omvendt kunde det derimod let faae Udseende af, at det var mig, der her med stor Iver havde taget mig af den i Udfastet foreslaaede Forandring i vore offentlige Forhold, medens jeg dog troer, at det, af hvad jeg har udtalt, klarligt maa fremgaae, at jeg er meget langt fra at nære nogen Begeistring for lægevidenskabelige, juridiske eller politiske Kvalifikationslæger. Jeg har kun udtalt, at, naar jeg ikke vilde gjøre nogen egentlig Modstand imod Lovforslaget, hvilket jeg dog antog vilde gjøre mere Skade end Gavn, da var det, fordi jeg betragtede det som en temmelig uundgaaelig Conseqvens af den hele Frihedsudvikling, hvori vi befinde os, og hvori Staten Stykke for Stykke frasiger sig Ansvar for Alt, hvad der hensigtsmæssigt eller fornødvendigt kun overlades til den private Raadighed, vel vidende, at dette ofte vil medføre meget store Ulemper, men Ulemper, som den Vedkommende da, eftersom han selv har paa-

draget sig dem, ogsaa selv maa bære Ansvar for. At Ulemperne mere med Hensyn til lægevidenskabelige Kvalifikationslæger end med Hensyn til juridiske tillige, som den ærede Minister meente, skulde gaae ud over Andre end selve dem, der henvendte sig til Kvalifikationslægerne, forekommer mig at være en Sætning, der aldeles ikke lader sig opretholde. Det er jo kun Vedkommende, der lader sig curere af dem, som ikke forstaae sig paa at curere, der lide herunder, og, naar man siger, at det ogsaa indirecte kan komme til at gaae ud over Vedkommendes Familie, o. s. v., da er det jo Noget, som naturligviis endog i langt større Grad gjælder med Hensyn til de øvrige analoge Forhold. — Hvad jeg dog endnu mindre kan forstaae, det er, at den ærede Justitsminister siger, at det er Noget, der er begrundet i hele Forholdets Natur, og at det er Noget, der maa stee i Samfundets Interesse, at Staten i visse Tilfælde ved en Bevilling, og efter en Underfølgelse, som gaaer forud for Bevillingens Meddelelse, giver en Tilladelse til at practisere i visse Retninger til dem, der ville underkaste sig en saadan Underfølgelse, for derved at hve Borgerne den fornødne Sikkerhed. Det skal altsaa — naar vi lade Tandudtrækningen ude af Betragtning, som den, der skal være uden Fare, og holde os til Tandindsætningen alene som den, der skal kunne medføre meget ubehagelige og meget alvorlige Følger for Vedkommende, skjøndt disse Følger dog naturligviis maae være langt mindre farlige end dem, en Kvalifikationslæger kan fremkalde, der curerer for store, vanskelige og dybt indgribende Sygdomme — betragtes som Noget, Staten skylder Borgerne, det skal være Noget, der er i Samfundets Interesse, at Vedkommende har godtgjort, at han forstaaer ikke blot at trække Tænder ud, men ogsaa at sætte Tænder ind. Men, hvis det er saa, saa staaer det jo i den fuldkomneste Modstrid med det hele Lovforslag, som gaaer ud paa, at man ikke blot skal have Lov til at trække Tænder ud og sætte Tænder ind, men at man ogsaa uden videre skal have Lov til at curere Folk for Brystsygde og for kort sagt alle alvorlige og farlige, langvarige chroniske og acute Sygdomme, idet man kun undergives den almindelige Forpligtelse til at kunne drages til Ansvar, forsaavidt man ved